

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.12.2015, sp. zn. 29 Cdo 1593/2014, ECLI:CZ:NS:2015:29.CDO.1593.2014.1

Číslo: 44/2017

Právní věta: Nerozhodne-li předseda senátu o tom, že podpisy na plné moci musí být úředně ověřeny, a vznikne-li (následně) spor např. o pravost podpisu účastníka na plné moci, nelze účinky procesních úkonů učiněných na základě plné moci zástupcem účastníka zpochybnit (jen) prostřednictvím výhrady, že konkrétní okolnosti případu vydání rozhodnutí podle ustanovení § 28 odst. 4 o. s. ř. odůvodňovaly. V takovém případě je nezbytné spornou otázku (pravost plné moci) řešit dokazováním.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.12.2015

Spisová značka: 29 Cdo 1593/2014

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Plná moc, Zastoupení

Předpisy: § 28 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. 5 Cmo 457/2009, ve znění usnesení ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 5 Cmo 457/2009, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 4. 4. 2006, č. j. 13 Cm 86/2003-109, M ě s t s k ý s o u d v Praze uložil žalovaným, aby společně a nerozdílně zaplatili žalobci částku 64 000 000 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným ve výroku rozhodnutí (výrok I.), zamítl vzájemnou žalobu o zaplacení částky 11 000 000 Kč se specifikovaným úrokem z prodlení (výrok II.) a žalovaným uložil zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 630 125 Kč (výrok III.).

2. Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování k závěru, že pohledávka žalobce za první žalovanou z titulu smlouvy o převodu směnečné pohledávky a indosaci směnky ze dne 14. 12. 2001 (dále jen „smlouva“) ve výši 64 000 000 Kč (po odečtu plnění ve výši 11 000 000 Kč, poskytnutého prvním žalovaným, jehož vrácení se první žalovaný domáhal vzájemnou žalobou) a vůči druhé a

třetímu žalovaným z titulu ručení za splnění závazku první žalovanou je po právu.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali žalovaní odvolání, domáhající se jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně.

4. Podáním doručeným soudu prvního stupně 15. 6. 2006 (č. l. 126 a násl.) vzal žalobce, zastoupený M. M. (dále jen „M. M.“) na základě plné moci ze dne 14. 5. 2006 (viz č. l. 131 až 134), žalobu v celém rozsahu zpět, s tím, že důvodem pro zpětvzetí žaloby je uzavření dohody o narovnání ze dne 5. 6. 2006 (č. l. 128 až 130). Dohodu o narovnání přitom uzavřeli žalobce (jako oprávněný) a první žalovaná (jako povinná), přičemž jménem první žalované dohodu podepsal Č. M. (jako předseda představenstva) a za žalobce M. M. na základě plné moci (ze dne 14. 5. 2006). Podle dohody o narovnání měla první žalovaná zaplatit žalobci 25 000 000 Kč, a to na „nově založený bankovní účet, k němuž mají podpisové oprávnění společně M. M. a Č. M.“, s tím že zmíněnou platbou bude zcela uspokojena pohledávka ze smlouvy, včetně nároku vůči ručitelům a žalobce nebude požadovat ani žádné další plnění přiznané rozsudkem soudu prvního stupně.

5. Téhož dne (15. 6. 2006) vzala první žalovaná (s odkazem na dohodu o narovnání) zpět vzájemný návrh na úhradu částky 11 000 000 Kč s příslušenstvím.

6. Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 6. 2006, č. j. 13 Cm 86/2003-137, zrušil svůj rozsudek ze dne 4. 4. 2006, č. j. 13 Cm 86/2003-109, a řízení o zaplacení částky 64 000 000 Kč s příslušenstvím a o vzájemné žalobě na zaplacení částky 11 000 000 Kč s příslušenstvím zastavil a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

7. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, namítaje, že M. M. k uzavření dohody o narovnání ani ke zpětvzetí žaloby v dané věci nezmocnil; jeho právním zástupcem je i nadále JUDr. D. Š., advokát, který ho zastupoval v průběhu řízení před soudem prvního stupně.

8. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 22. 3. 2010, č. j. 5 Cmo 457/2009-359, usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení účastníků a státu. Zmíněné usnesení odvolacího soudu zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 24. 10. 2012, sp. zn. [I. ÚS 1639/10](#), maje za to, že odvolací soud pochybil, když o odvolání žalobce rozhodl bez nařízení jednání.

9. V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 26. 9. 2013, č. j. 5 Cmo 457/2009-604, ve znění usnesení ze dne 23. 1. 2014, č. j. 5 Cmo 457/2009-631, potvrdil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2006, č. j. 13 Cm 86/2003-137 (první výrok), rozhodl o náhradě nákladů řízení účastníků (druhý až čtvrtý výrok) a o nákladech státu (pátý výrok).

10. Odvolací soud, poté, co doplnil dokazování „znaleckými posudky“, výsledkem žalobce a svědka M. M., jakož i dalšími v důvodech rozhodnutí odvolacího soudu specifikovanými listinami, s odkazem na ustanovení § 127, § 127a a § 32 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), uzavřel, že:

[1] Podpis zmocnitele (T. L.) na plné moci ze dne 14. 5. 2006 je pravým podpisem jmenovaného.

[2] V poměrech dané věci neexistoval žádný objektivní důvod, proč by M. M. nemohl v dané věci jednat za žalobce, když odvolacím soudem zjištěné okolnosti vylučují protikladnost zájmů zmíněných osob.

11. Žalobce totiž sám prohlásil, že M. M. je vlastníkem směnky a že směnku mu předává k vyrovnání dlužných částek ve výši směnečné sumy 75 000 000 Kč (viz potvrzení ze dne 8. 12. 1998 a zápis ze dne 7. 12. 2001). Důvod pohledávky M. M. za žalobcem sice nebyl prokázán, podstatné je však

zjištění, že mezi uvedenými osobami „jistá pohledávka existovala, směnka ji měla zajišťovat a případně z výnosu směnky měla být uhrazena“. M. M. je „svérázný obchodník, který provozuje nepříliš ortodoxní obchody. Jeho taktikou je přimknout se k jinému subjektu a v jeho stínu, pod jeho střechou uskutečňovat své obchodní aktivity. Při jeho obchodech mu procházejí rukama značné částky, jistě alespoň v řádu desítek milionů korun“.

12. Jakkoli se M. M. nestal majitelem směnky, z časových souvislostí, podle nichž „se záležitost mezi žalobcem a M. M. táhne šestý rok“, a v situaci, kdy „související pohledávka, ať byla jakákoliv, nebyla zaplacená, lze usuzovat, že žaloba byla v této věci podána v podstatě v zájmu M. M., který na výnos směnky čekal. Proto nelze považovat ani za překvapivé, že žalobce udělil M. M. plnou moc a M. M. byl současně příjemcem plnění dle smlouvy o narovnání. Vysvětlení pak má i okolnost, že „vyrovnací částka je podstatně nižší, než je nárok nepravomocně přiznaný soudem prvního stupně, když M. M. dal po nejméně osmi letech marného čekání přednost dvacetipětimilionovému vrabci v hrsti před čtyřiašedesáti milionovým holubem na střeše“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, namítaje, že spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu změnil tak, že zruší usnesení soudu prvního stupně, popřípadě aby toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení odvolacímu soudu.

14. Dovolatel především polemizuje s právními závěry odvolacího soudu co do výkladu ustanovení § 28 odst. 4, § 32 odst. 2, § 127 a § 127a o. s. ř., přičemž zdůrazňuje, že:

[1] V poměrech dané věci měl soud prvního stupně požadovat, aby podpisy na plné moci byly úředně ověřeny, když nemůže být „na libovůli soudce“, zda tímto způsobem bude v řízení postupovat. Soud prvního stupně se v důvodech svého usnesení plnou mocí z pohledu ustanovení § 28 odst. 4 o. s. ř. nezabýval a odvolací soud provedl za účelem zjištění „pravosti“ podpisu žalobce na plné moci (nepřípustně) dokazování v rozsahu narušujícím zásadu dvouinstančnosti řízení.

[2] Odvolací soud nesprávně vyhodnotil provedené důkazy (znalecké posudky) a dospěl k nesprávnému závěru o tom, že účastníci řízení nemohou předkládat revizní znalecké posudky.

[3] Mezi zájmy žalobce a M. M. je jednoznačný střet zájmů; k tomu poukazuje (mimo jiné) na skutečnost vyšlou najevo v řízení před odvolacím soudem, že M. M. vede proti žalobci „neoprávněnou“ exekuci a že oba na sebe navzájem podali „nespočet trestních oznámení“, a současně chronologicky shrnuje další okolnosti, ze kterých dovozuje rozpor zájmů označených osob.

15. První žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl.

16. Přitom akcentuje, že:

A) Rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá na výkladu ustanovení § 28 odst. 4, § 127 a § 127a o. s. ř.

B) Dovolatel ve vztahu k hodnocení důkazů a k závěru o pravosti podpisu žalobce na plné moci nezpochybňuje právní posouzení věci.

C) Závěr o „souladných zájmech“ žalobce a M. M. je závěrem skutkovým, který nelze v

dovolacím řízení přezkoumat.

D) Zásada dvouinstančnosti řízení „není absolutní“ a postup odvolacího soudu při dokazování nebyl pro žalobce překvapivý.

17. Druhý a třetí žalovaní považují dovolání jednak za vadné, jednak za nedůvodné.

18. V této souvislosti zdůrazňují, že:

a) V dovolání schází jak vymezení rozsahu, ve kterém je rozhodnutí odvolacího soudu napadáno, tak vymezení důvodu přípustnosti dovolání.

b) Odvolací soud nepochybil, když doplnil dokazování za účelem zjištění (ne)pravosti podpisu žalobce na plné moci; správné je i jím provedené hodnocení důkazů, včetně závěru o tom, že jde o podpis pravý.

c) Odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu obsahuje komplexní a věcně správné zhodnocení vztahů žalobce a M. M., když „zákonem předvídaný střet zájmů zastoupeného a zástupce musí být spjat toliko s daným řízením a jeho předmětem, nepostačuje jeho existence pouze v obecné rovině“.

III.

Přípustnost dovolání

19. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. 12. 2013) se podává z bodu 2., části první, článku II. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

20. Nejvyšší soud v první řadě předesílá, že nemá - na rozdíl od žalovaných - pochybnosti o tom, že posuzováno podle obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) dovolatel napadá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, jímž byl potvrzen výrok rozhodnutí soudu prvního stupně o zrušení rozsudku ze dne 4. 4. 2006 a zastavení řízení. Současně je zjevné, že v daných poměrech považuje dovolatel právní otázky týkající se výkladu ustanovení § 28 odst. 4 a § 32 odst. 2 o. s. ř. za dosud judikaturou neřešené, což je i důvod, pro který má v daných souvislostech (vazba ustanovení § 28 odst. 4 o. s. ř. a § 32 odst. 2 o. s. ř.) dovolání za přípustné (podle ustanovení § 237 o. s. ř.) i Nejvyšší soud.

IV.

Důvodnost dovolání

21. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

22. Podle ustanovení § 28 o. s. ř. zástupci, jež si účastník zvolil, udělí písemně nebo ústně do protokolu procesní plnou moc nebo plnou moc jen pro určité úkony (odstavec 1). Zvolí-li si účastník jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci (odstavec 3). Podpisy na písemné plné moci, na odvolání plné moci nebo na její výpovědi musí být úředně ověřeny, jen stanoví-li to zákon nebo rozhodl-li tak předseda senátu (odstavec 4).

23. Vzhledem k tomu, že v poměrech dané věci nejde ani o případ, kdy požadavek na úřední ověření podpisu na písemné plné moci stanoví zákon, ani o situaci, kdy o nutnosti úředního ověření podpisu rozhodl předseda senátu, zbývá posoudit, zda jde (jen) o oprávnění předsedy senátu, popřípadě zda a za jakých podmínek je předseda senátu povinen rozhodnout o tom, že podpisy na písemné plné moci

musí být úředně ověřeny.

24. Již na tomto místě přitom Nejvyšší soud podotýká, že jako východiska, na nichž spočívá i jeho rozhodovací činnost, přejímá závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 1/96](#), uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 9, ročníku 1997, části I., pod pořadovým číslem 9. Tam Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamena bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu *e ratione legis* před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Tamtéž Ústavní soud dodal, že smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody) a dále z argumentace přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovodit z pramenů práva. Při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým.

25. Ustanovení § 28 odst. 4 o. s. ř. upravuje oprávnění předsedy senátu, aby rozhodnutím, které má povahu usnesení, jímž se upravuje vedení řízení, určil, že podpisy na plné moci musí být úředně ověřeny, aniž by současně stanovilo, jakými kritérii by se měl předseda senátu při takovém rozhodování řídit.

26. Z důvodové zprávy k zákonu č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, přitom plyne, že smyslem zmíněné úpravy je zamezit možnému zneužití plné moci.

27. Jinými slovy, význam rozhodnutí předsedy senátu podle ustanovení § 28 odst. 4 o. s. ř. spočívá zejména v tom předejít případným sporům (spojeným s nutností dokazování) ohledně zneužití plné moci.

28. Požadavek na úřední ověření podpisu na plné moci tak je zpravidla odůvodněn tehdy, nemá-li soud možnost se při jednání nebo jiném soudním roku sám přesvědčit o tom, zda k udělení plné moci skutečně došlo, a jsou-li s udělením plné moci spojeny procesní úkony, které mají vliv na další průběh řízení (např. zpětvzetí žaloby, odvolání nebo dovolání, změna žaloby apod.), popřípadě je-li účastník řízení v cizině a zřejmě se osobně k procesnímu soudu nedostaví, nemůže-li se účastník řízení osobně zúčastnit jednání u soudu ze zdravotních nebo jiných vážných důvodů apod. (srov. např. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 177; dále jen „Komentář“).

29. Nerozhodne-li předseda senátu o tom, že podpisy na plné moci musí být úředně ověřeny, a vznikne-li (následně) spor např. o pravost podpisu účastníka na plné moci, nelze účinky procesních úkonů, učiněných na základě plné moci zástupcem účastníka, eliminovat (jen) prostřednictvím výhrady, že konkrétní okolnosti případu vydání rozhodnutí podle ustanovení § 28 odst. 4 o. s. ř. odůvodňovaly. V takovém případě je nezbytné spornou otázku (pravost plné moci) řešit dokazováním.

30. Promítnuto do poměrů dané věci, nerozhodl-li předseda senátu soudu prvního stupně o tom, že podpisy na plné moci ze dne 14. 5. 2006 musí být úředně ověřeny, odvolací soud po právu vedl dokazování ohledně (ne)pravosti plné moci. Jeho skutkový závěr o tom, že podpis žalobce na plné moci je pravý, přitom dovoláním úspěšně zpochybnit nelze (srov. ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.).

31. Dovolání žalobce potud není důvodné.

32. Podle ustanovení § 22 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) zástupcem je ten, kdo je oprávněn jednat za jiného jeho jménem. Ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (odstavec 1). Zastupovat jiného nemůže ten, kdo sám není způsobilý k právnímu úkonu, o který jde, ani ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného (odstavec 2).

33. Podle ustanovení § 32 odst. 2 o. s. ř. zástupcem účastníka nemůže být ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného.

34. Při zastoupení na základě plné moci je třeba rozlišovat mezi dohodou o plné moci (§ 23 obč. zák.) a samotnou plnou mocí (§ 31 odst. 1 obč. zák.). Dohoda o plné moci (zmocnění) neboli dohoda o zastoupení je smlouva mezi zmocnitelem a zmocněncem, kterou se zmocněnec zavazuje zastupovat zmocnitele v dohodnutém rozsahu, popřípadě za dohodnutých podmínek. Uzavřením této dohody (typově např. smlouvy příkazní či mandátní) vzniká vnitřní právní vztah zastoupení mezi zmocnitelem a zmocněncem. Plná moc je jednostranný právní úkon zmocnitele, určený (adresovaný) třetí osobě (osobám), v němž zmocnitel prohlašuje, že si zvolil zmocněnce, aby ho v rozsahu uvedeném v této plné moci zastupoval; plná moc z hlediska obsahu právního úkonu osvědčuje, resp. deklaruje navenek, že mezi zmocnitelem a zmocněncem existuje smluvní právní vztah zastoupení, vzniklý na základě dohody o zmocnění (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 1996, sp. zn. 2 Cdo 1007/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 1997, pod číslem 36, jakož i důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. [31 Cdo 2038/2011](#), a v literatuře např. ŠVESTKA, J., SPÁČIL, J., ŠKÁROVÁ, M., HULMÁK, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1 až 459. Komentář. 2. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 283-284).

35. Ze skutkových zjištění soudů nižších stupňů (a obsahu spisu) plyne, že žalobce zmocnil M. M., aby ho zastupoval ve věci „uzavření mimosoudní dohody o úhradě dluhu ze smlouvy o převodu směnečné pohledávky a indosaci směnky“, zejména aby „sjednal novou finanční částku na úhradu dluhu a dále aby ho zastoupil ve věci zpětvzetí žaloby podané u Městského soudu v Praze dne 30. 4. 2003 o zaplacení 64 000 000 Kč s příslušenstvím“ a „v intencích zmocnění jednal i s právním zástupcem uvedeným v poslední uvedené žalobě“ (srov. plná moc na č. l. 134).

36. Z takto vymezeného rozsahu plné moci je zjevné, že šlo na straně jedné o plnou moc k hmotně právnímu úkonu - k uzavření mimosoudní dohody o úhradě dluhu (včetně jeho výše) (§ 31 odst. 1 obč. zák.) a na straně druhé o procesní plnou moc „ke zpětvzetí žaloby“ v dané věci (§ 28 odst. 1 o. s. ř.).

37. Přitom v obou případech platí, že jiného nemůže zastupovat (ani v občanském soudním řízení, ani při hmotně právním úkonu) ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného. Zjistí-li soud v občanském soudním řízení, že zájmy účastníka řízení jsou v rozporu se zájmy jeho zástupce, je tím zástupce (přímo ze zákona) vyloučen z řízení; soud proto přestane s takovým zástupcem jednat, aniž by o tom vydával zvláštní rozhodnutí, a procesní úkony učiněné takovým zástupcem jsou od počátku neúčinné a soud k nim nepřihlíží. Rozpor v zájmech zastoupeného a zástupce má za následek neplatnost (absolutní bezúčinnost) plné moci (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. [21 Cdo 1574/2006](#), a ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. [21 Cdo 4542/2010](#)).

38. K vyloučení osoby zástupce ze zastupování nestačí pouhá možnost střetu se zájmy zastoupeného; tento rozpor musí existovat a musí být v řízení zjištěn (postaven najisto). Byl-li takto zjištěn střet zájmů mezi účastníkem a jeho zástupcem na základě plné moci, soud dále jedná (jen) s účastníkem (srov. Komentář, str. 203).

39. Pro přijetí (následného) právního závěru ohledně (ne)existence rozporu zájmů žalobce a M. M. Nejvyšší soud považuje za podstatné skutkové okolnosti, podle nichž:

[1] Nepravomocným rozsudkem ze dne 4. 4. 2006 soud prvního stupně uložil žalovaným, aby společně a nerozdílně zaplatili žalobci (z titulu pohledávky z dohody a ručení za tuto pohledávku) částku 64 000 000 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným ve výroku rozhodnutí a na náhradu nákladů řízení částku 630 125 Kč.

[2] Na základě právních úkonů učiněných zástupcem žalobce (M. M.), tj. dohody o narovnání a zpětvzetí žaloby, žalovaní měli zaplatit „žalobci“ místo výše zmíněné částky (jen) částku 25 000 000 Kč, a to na účet, k němuž mají „podpisové právo“ společně M. M. a třetí žalovaný (rozuměj zástupce žalobce a osoba ručící za splnění pohledávky dle dohody).

40. Podle Nejvyššího soudu na základě shora popsaných skutečností, které vyšly v řízení najevo již v době před vydáním rozhodnutí, jímž soud prvního stupně zrušil rozsudek ze dne 4. 4. 2006 a řízení ve věci zastavil, lze bez dalšího uzavřít, že zde rozpor zájmů žalobce a M. M. existoval. Je totiž zjevné, že zájem žalobce, aby mu žalovaní zaplatili částku 64 000 000 Kč s příslušenstvím a náklady řízení, je v příkrém rozporu se zájmem M. M., který vyplynul z jím učiněných (procesních a hmotně právních) úkonů, podle nichž se žalobci nejen že nedostalo žádného plnění, ale plnění žalovaných v rozsahu částky 25 000 000 Kč se dostalo do dispozice M. M. a třetího žalovaného.

41. Na tomto závěru pak nejsou způsobilá nic změnit ani následná (v dalším průběhu řízení učiněná) „skutková zjištění“ odvolacího soudu, která vyústila v závěr o tom, že zde „není protikladnost“ zájmů žalobce a M. M., a podle nichž:

a) Žalobce prohlásil, že M. M. je vlastníkem směnky a směnku mu předává k vyrovnání dlužných částek ve výši směnečné sumy 75 000 000 Kč (viz potvrzení ze dne 8. 12. 1998 a zápis ze dne 7. 12. 2001).

b) Důvod pohledávky M. M. za žalobcem nebyl prokázán, podstatné je však zjištění, že mezi uvedenými osobami „jistá pohledávka existovala, směnka ji měla zajišťovat a případně z výnosu směnky měla být uhrazena“.

c) M. M. je „svérázný obchodník, který provozuje nepříliš ortodoxní obchody. Jeho taktikou je přimknout se k jinému subjektu a v jeho stínu, pod jeho střechou uskutečňovat své obchodní aktivity. Při jeho obchodech mu procházejí rukama značné částky, jistě alespoň v řádu desítek milionů korun“.

42. Je tomu tak zejména proto, že listiny vystavené v prosinci 1998 a 2001 nevyovídají nic o tom, jaké byly zájmy žalobce a M. M. k datu vystavení plné moci (dne 14. 5. 2006). Rovněž konstatování odvolacího soudu o existenci (neidentifikované) pohledávky M. M. za žalobcem a „povaze obchodů“ M. M. není způsobilé zpochybnit rozpor v zájmech zmíněných osob, který jednoznačně plyne již z obsahu plné moci a dohody o narovnání (srov. argumentace shora).

43. Nejvyšší soud proto rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a odst. 2 věta první o. s. ř.). Právní názor Nejvyššího soudu je pro odvolací soud (soud prvního stupně) závazný. O náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení soud rozhodne v novém rozhodnutí o věci.

44. V novém rozhodnutí se odvolací soud rovněž vyjádří (případně promítne do výroku) k tomu, zda se jeho rozhodnutí týká i té části usnesení, kterou soud prvního stupně reagoval na zpětvzetí vzájemné žaloby.